

13

Deprese

Rozednilo se, sluníčko už od rána svítilo do očí a celkově začal nechutně horký letní den. Hloupý Honza se konečně přestal povalovat za pecí, protáhl se a začal na sebe navlékat všechno oblečení, které doma našel. Možná mu přišlo, že mu ještě není dost vedro, nebo že se to všechno bude na jeho dlouhé cestě hodit – nebo prostě byl jen pitomec. Navíc si nacpal kapsy těžkým kamením (asi aby nešel moc nalehko), proto mu trvalo velice dlouho, než se skutečně vydal na cestu, ale nakonec ten den dokázal ještě ujít docela daleko.

Kamsi došel, ale to vlastně není zajímavé. Důležité je, že se začalo stmívat, zrovna když vešel do hustého lesa, za chvíli padla noc, měsíc byl schovaný za mraky, a tak šel víceméně potmě.

Potmě došel k velké, rozvodněné řece. Vyházal z kapes všechny těžké kameny, svlékl všechno oblečení a skočil po hlavě rovnou do temného divokého toku. Ten jím párkrát zatočil a o kousíček dál ho zase láteřícího vyplivl, tudíž to aspoň neměl daleko zpět, kde nechal věci.

Oblékl se a nabral opět do kapes kameny. Vydal se podél řeky, snad aby na ni mohl vrhat zlé pohledy, ovšem tu noc už moc daleko neušel – a tak tomu, děti, bude i po skoro celý zbytek pohádky.

Když se pak ráno udělalo zase pořádně světlo, možná se rozsvítilo i Honzovi a došlo mu, proč je mu takové vedro a nedaří se mu urazit žádná větší vzdálenosti. Vyházal kameny do řeky a za nimi všechno oblečení. Šlo se mu asi trochu snáz, jako předtím mu ovšem pořád všechno dlouho trvalo.

Neustálý posměch kolemjdoucích mu náladu nezlepšoval, tak se rozhodl pro změnu. A opustil řeku. Nedošel vůbec daleko, když se připlétl k jakési právě končící demonstraci, možná protivládní, možná provládní, ono na tom nesejde.

Zamotal se do odložených transparentů, nicméně byl aspoň obalený látkami, když ne oblečený.

Současně přišla tma, a to mu dohromady zlepšilo náladu natolik, že mu přestalo všechno dlouho trvat – taky prošel kolem plakátu s drakem, vůbec si ho ale nevšiml.

Brzy se mu tak zase podařilo vrátit k řece, kde chvilinku pozoroval noční řádění potkanů, ale hned se vydal po cestě dál. Dupal, proč je vlastně řeka rozvodněná, jenže ho nic nenapadlo.

A záhy se rozednilo. V této fázi pohádky se jen občas děje něco významného, proto, milé děti, nebudeme zbytečně popisovat, jak Honza stavěl vzducholoď poháněnou zkvašenými netopýřimi prdy.

Sice ho snadno dopravila do velké dálky, ale měla jednu zásadní nevýhodu. Nechutný smrad.

Možná řeknete, že na smradu přeci vůbec nezáleží, když se hlavně chcete někam dostat, leč na Honzu nějaký efekt asi přece jen měl. Rozklepala ho zimnice – třebaže horečku, tu určitě neměl, spíš naopak – a všechno mu zase začalo trvat věčnost.

Přistál proto hned rychle na zem u řeky, kolem které pořád letěl, takže to měl kousíček – a přímo na toho draka z plakátu, který ho sežehl dračím dechem. Spálil mu okamžitě všechny pitomé transparenty a vyléčil i zimnici, ale Honza mu ani nepoděkoval. Nevděčník.

Jen kvíleje utíkal od řeky.